

Forfatter: Udrag fra Den Fremmede

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 198.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365734416/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

som oftest været Tilfældet, at de havde anset sig selv for yderst vel-skabte og indtagende; ved deres Forfængelighed i Forening med deres indskrænkede Aandsevner og gruelige Skikkelse havde de idelig udsat sig for Latter, uden at det krænkede dem i deres selvtilfredse Indbildsighed. *Guiljelmo* havde derimod allerede som Barn havt den fuldeste Bevidsthed om Afskyeligheden i hans Skabning. Han havde aldrig kunnet see sit uhyre Hoved og sin puklede Dværgekikkelse i Speilet uden et dybt og smerteligt Suk. Den uvilkaarlige Latter, Synet af ham opvakte, skar ham dybt i Hjertet og havde i nogen Tid fremkaldt en Bitterhed i hans Sind, som han dog efterhaanden aldeles fik udryddet. Han havde af Naturen det blødeste og kjærligste Sind, der kunde strømme over af Følelse, naar han troede sig ene og ubemærket, men han besværede Ingen dermed og vilde ikke udsætte sig for Latter ved at robe det. Han var aldrig at bevæge til at træde ud af Huset og nyde frisk Luft, uden om Natten, naar det var bælgmørkt, eller Morgen og Aften i Paladsets strengt tillukkede Have, hvor han ikke kunde befrygte at blive set af noget Menneske. Hele Dagen tilbragte han i sine tillaasede Gemakker, hvor han sysselsatte sig med Musik, Læsning og videnskabelige Arbejder, og ingen andre Mennesker saac, end sin ældste Lærer og den gamle Tjener, der fra hans Barndom havde været bestemt til hans Opvartning; alle Andre, ogsaa Lærerne, var han usynlig for bag et Tæppe. Selv Familien havde han en afgjort Modbydelighed for at see eller lade sig see af. Det var, som han vidste eller anede, at han var et ufrivilligt Offer for dens Glæds og Herlighed, og der var ikke en Eneste blandt hans Slægtninge, som havde mindste Deeltagelse for hvad han aandelig levede i. Man havde imidlertid føiet ham i Alt, og han var opvoxt som et Slags Eremit i sin Faders Hus. I en Alder af 20 Aar var han efter sit Ønske sendt til Paris med den gamle Tjener og den noget underlige aldrende Hovmester, der fra hans Barndom saagodtsom havde været hans eneste Selskab.

Denne Hovmester, *Dr. Pietro Carbone*, var en lærd Antiquar og Medlem af mangfoldige Academier og lærde Selskaber. Hans Titler alene indtog næsten den halve Side af Tittebladet paa enhver Bog, han lod prente. Klarhed i Formen besad han dog ingenlunde, og hans Navn var kun bekjendt blandt de Lærde, som han selv tilsendte sine Skrifter, hvilke dog neppe Nogen havde læst, undtagen hans Sætter og han selv.